Cumhuriyet'in parasız mizah ekidir

Cumhuriyet DİNOZOR

21 MAYIS 1997

24

ÇARŞAMBA

DAHA ÖNCELERİ NERELERDEYDİNİZ?

Tansu Çiller'in DYP'ye genel başkan seçildiği o talihsiz günlerde büyük basın, sarışın kadını "çağdaşlık, ilericilik, ilerleme, atılım" diyerek baştacı etmişti. Hürriyet ve Sabah grubu gazeteleri Çiller'in "Haydi Türkiye"sini manşet yapma yarışındaydı. Allayıp pulladıkları Tansu Hanım'a "Demir Leydi", "Bütün erkeklerden daha erkek" yakıştırmalarıyla Dişi Özal muamelesi yapıyorlardı. Genel yayın yönetmenleri ve yazarlar Çiller'in evinden çıkmazken, özellikle Sabah gazetesi son genel seçimlerde DYP yayın organı olarak Çiller'e hizmet etmişti. Bağımsız medya ilk günden beri malvarlığını, yolsuzlukları, komisyonları yazıp dile getirirken, büyük medya Çiller'in dağıttığı kredileri kapışmakla meşguldü. Bu dönemde ne Çiller Ailesi'nin elinin uzunluğu, ne Refah'ın şeriat özlemi, ne de bu ikisinin bir araya gelmesinin korkunçluğu İkitelli medyasını derinden etkilemiyordu. Krediler mideye indirilirken, ağzı doluyken konuşmama kuralını bozan bir iki ses de Refahyol'a zaman tanınmasından dem vuruyordu. Derken iktidarın promosyon yasasını çıkarmasıyla medyanın "lotarya iletişimi" mecburen kesiliverince; Refahyol'a tanınan süre de doluverdi. Bağımsız medyanın söylemekten dilinde tüy bitiren konular, İkitellicilerin de dillerine dolandı. Hükümet de meydanlarda Çiller'in sahte raporlarıyla başlattığı karşı saldırıyı, televizyonlara baskın düzenletip gazetelere delilerini göndererek sürdürdü. Bu son kavgada Çiller, bir süre öncesine kadar sarmaş dolaş olduğu Koç'ların kalitesiz mal ürettiğinin yeni farkına varırken, medya azmanları da ticari kaygılarından dolayı basın özgürlüğünden dem vurmaya başladı. Aslında halk hiçbirinin umurunda değil. Siyasiler, halktan alacakları oylarla gücü ellerinde tutmayı; medya patronları da halktan alacakları paralarla servetlerini arttırmayı düşünüyor, o kadar!

HAFTANIN FOTOĞRAFI

Yıldız Teknik Üniversitesi'ndeki faşistler yol ortasında öğrenci çevirip döverken bu saldırıya polis dahil kimse müdahale etmedi.

tespit tutanağı

● TGRT'nin sahibi Dr. Enver Ören'in Refahyol'a destek amacıyla Ankara'ya üs kurduğu ve milletvekili transferi için "kesesini seferber ettiği" ileri sürüldü.

● Haftalık Gazete Pazar, 50 bin lira olan fiyatını 30 bin liraya indirdi.

● Gazeteci-yazar İlnur Çevik'in Çin'e gidip kömür ithali için görüşmeler yaptığı, Ankara başta olmak üzere Refah'lı belediyelere kömür satıp "sıkı kazanç" sağlayacağı iddia edildi.

● 17 mayıs tarihli Türkiye gazetesinden bir haber: "Ermeni aile İslamiyet'le şereflendi". Haberde, beş kuşaktır İstanbul'da yaşayan 10 kişilik Yazıcıyan ailesinin Müslüman olduğu ve bu aileye "huzur içinde yaşamaları için" Dr. Enver Ören tarafından bir daire hediye edildiği belirtiliyor. Ne demek oluyor şimdi, Müslüman olmayan ve olmayı da düşünmeyen insanlar şereften yoksun mu?

● Erol Aksoy ile Mehmet Ali Yılıcak "masaları birleştirdiler". 3. tekel girişimi merakla izleniyor.

● Sabah ve Doğan Grubu'nun 1993'ten bu yana 6.2 katrilyonluk kredi aldığı iddia edildi.

● Tarikat ve cemaatlere ait 6 TV kanalının yayın için izin beklediği ileri sürüldü.

● Müritlerine "akıllarının karışmaması" için TV seyretmemeyi öğütleyen Cübbeli Ahmet Hoca'nın her fırsatta Kocaeli'nden yayın yapan Selam TV'de boy gösterdiği tespit edildi.

● Hürriyet yazarı Yavuz Gökmen, 8 yıllık kesintisiz eğitim projesini "abesle iştigal" olarak yorumladı.

● Sabah Grubu'nun çıkardığı "Korku" adlı "günlük gerilim gazetesinden" başlıklar: "Kocasının boğazını kesti ve kanını içti", "Fener'de Bülent Ersoy'un laneti - Rıdvan'ı mahvetti, sıra Fenerbahçe'de", "Sapık foto Müller sevgilisinin memelerini kesip yedi"!

● Naklen yayınlar konusunda BİMAŞ-Show savaşı, tüm düzeysizliğiyle sürüyor.

● Ülkedeki krizin faturası Marksistlere çıkarıldı! Akit yazarı, Hasan Karakaya "Komünizmden kurtulduk, komünistlerden kurtulamadık" derken, Hürriyet Genel Yayın Yönetmeni Ertuğrul Özkök de Çiller'in "modası geçmiş Marksist ağızlarla" konuştuğunu öne sürdü!

● Büyük gazetelerin yeni promosyon uygulaması yüzünden tiraj paniği yaşadığı Refahyol yanlısı Yeni Şafak'ta iddia edildi.

Flash TV baskını sırasında çalışanlarca yakalanan saldırgan ve ABD konsolosluğundan çekilen kaset, polise teslim edildiği halde ortadan kayboldu.

Hükümet, muhalif basına karşı baskılarını yoğunlaştırıyor. Kuva-yı Medya dergisinin Ankara'daki merkezi polisler tarafından basıldı.

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

Dinozor: Paranın Satın Alamadığı Tek Mizah Dergisi!

"Boşa kostaklanma
Kostak değilsen karam"
Altay Martı

Dinozor, beşinci ayını doldurdu. Bu beş ay bize beş gün gibi geldi. Fakat rakamlar ortada! Şu an 24. sayıyı okuyorsunuz. Dinozor'u çıkarırken isteğimiz tavırlı, ödünsüz, güler yüzlü, düzeyli ve devrimci bir çizgiyi korumaktı. Geride bıraktığımız sayılara baktığımızda, bu çizgiyi sürdürebilmek için elimizden geleni yaptığımızı görüyoruz. Bununla birlikte önemli olan okuyucunun değerlendirmesidir. En acımasız eleştirilerinizi iştahla bekliyoruz.

Bu arada 26. sayıdan sonra Dinozor'un ilk cildini çıkartmak niyetindeyiz. Gerçekleştirebilirsek, ilk size haber vereceğiz!

●●●

Zafer Temoçin, her hafta kapak çizdiği yetmiyormuş gibi, geçenlerde iki kapak birden çizdi. Bıraksak dergiyi 12 kapaktan ibaret yapacak!

Erdal Belenlioğlu, seri halde espri bulmaya devam ediyor. Bir kişi bu kadar espri bulamaz düşüncesinden yola çıkarak, evinde bir yazar grubu çalıştırdığı konusunda ciddi kuşkularımız var!

Sunay Akın arka bahçede **"orijinal ürünler"** yetiştirmeye devam ediyor!

Fikret Bekler, Cim Bom'un şampiyonluğuyla **"mutlu bir ruh"** haline geldi, lig bitene kadar sabredeceğiz!

Derginin yenileri **Tarık Tolunay** ve **Sefer Selvi,** iş konusunda olduğu kadar, oyunlara da çabuk uyum sağladılar, bu sevindirici!

Soner Günday, Binali Kurtözü ve ailesiyle tekrar aramızda! O da Zafer ve Fikret gibi **"Gassaraylı"** olduğu için keyfi yerinde. Bu listeye **Alp Tamer** ve **Aptülika**'yı da eklemeyi unutmayalım!

Altay Martı, ilk sayıdan beri **"tuhaf alıntılar"** yapıyordu. Yazının başında ondan intikam aldık!

Bülent Arabacıoğlu, "En Kahraman Rıdvan" konusundaki şiddetli isteklere şimdilik dayanarak tam sayfa çizmeyi sürdürüyor!

Ferhan Şensoy, yediyüzbin işin arasında yazı yetiştirmeye ısrarla devam ediyor! (O da kesintisiz Cim Bom'lu).

Vedat Özdemiroğlu, yazılarını yetiştirmek için çeşitli yollar denemiyor değil, fakat yazılar yetişmek bilmiyor!

Aydın Gündüz, hem espri bulup, hem çizmekle yetinmiyor, top oyunlarında da performansını her hafta yükseltiyor!

Musa Gümüş ise oyunlara katılmıyor. Oğlu **Can,** Musa'yı oyundan bezdirmiş olsa gerek!

Kayhan Erkan'ın bazı fikirleri sizi güldürürken, çizemediği diğer **"bazı fikirleri"** bizi komaya sokuyor!

Faruk Karaçay ve **Metin Hakyeri**'den hiç bahsetmeyelim. Çünkü onlar Fenerli!

Feridun Kılınç ve **Ahmet Arı**'ya gelince, onlar **"aklı başında bir kadro"** arayışına girip, teknik hizmetlerini **"gecikmeden"** yapmak istiyorlar sanırız. Haklılar!

●●●

Cumhuriyet yazarı **Mustafa Ekmekçi**'ye geçmiş olsun der bir an önce iyileşmesi dileklerimizi sunarız.

●●●

Sinemamızın **"kötü jönü" Önder Somer**'i kaybettik. Keşke **"hayattaki kötüler" de onun gibi "kötü"** olsaydı! Türk sinemasına, yakınlarına ve sevenlerine başsağlığı, Önder Somer'e tanrıdan rahmet dileriz.

●●●

Dinozor, paranın satın alamayacağı tek mizah dergisi. Çünkü ücretsiz veriliyor! Haftaya buluşalım.

Cumhuriyet
DİNOZOR
Sayı: 24 - *21 MAYIS 1997*

● Basan ve Yayan: Yeni Gün Haber Ajansı A.Ş. ● Genel Yayın Yönetmeni: **Orhan Erinç** ● Genel Yayın Koordinatörü: **Hikmet Çetinkaya** ● Yazışleri Müdürleri: **İbrahim Yıldız, Dinç Tayanç** (Sorumlu) ● Yayın Yönetmeni: **Zafer Temoçin,** ● Grafik uygulama: **Feridun Kılınç**
Faks: (0212) 512 48 30

Cumhuriyet
DİNOZOR
Paranın satın alamayacağı ücretsiz dergi!

Şeriatçılar günah saydıkları faiz, hayat sigortası ve televizyon işine girdiler.

Emlak kralı Kültür Bakanı İsmail Kahraman dairelerini bekâra kiralamıyor.

Kesintisiz eğitim, cüppe, sarık, sakal, bıyık, kıl, tüy tartışmaları sürerken kimsenin ilgilenmediği ekonomi hızla çöküşe doğru sürükleniyor.

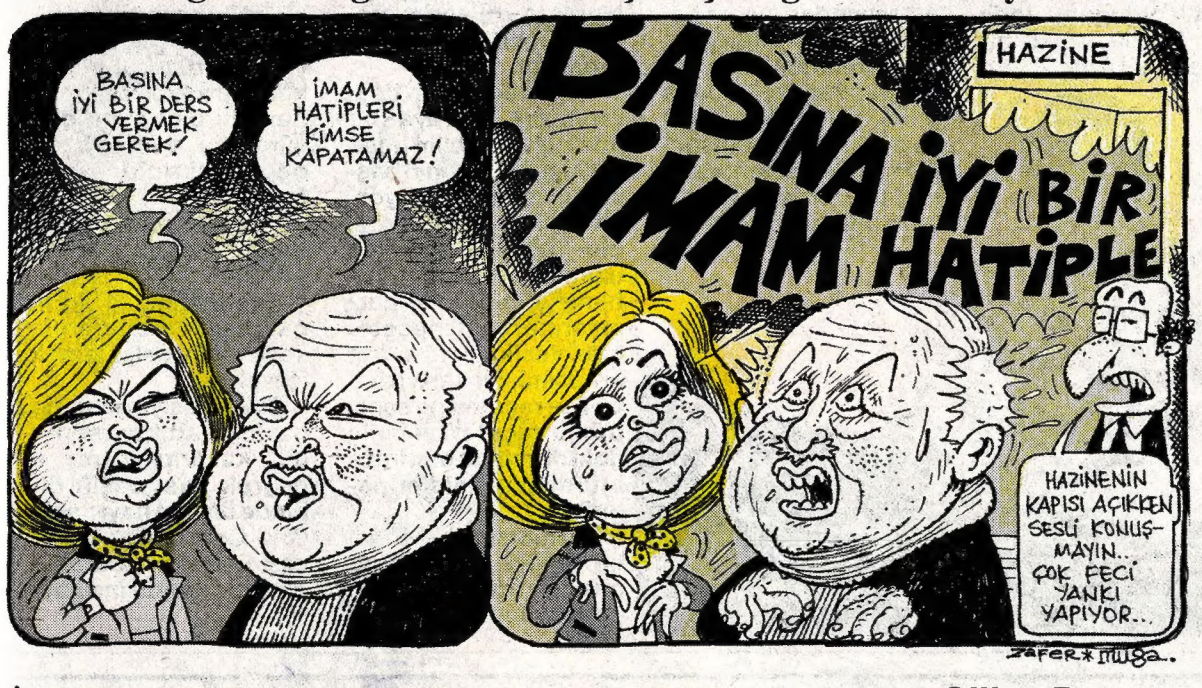

Olası bir erken seçimde MHP ile ittifak yapmayı planlayan Tansu Çiller, yeni MHP yönetimini yanına çekmeye çalışıyor.

İstifalarla boşalan iki bakanlığa 'aileye yakın' iki milletvekili getirildi.

Çiller, Deep Blue'yu yendi!

Ünlü satranç ustası Kasparov'u yenen Deep Blue adlı bilgisayar, Tansu Çiller karşısında hezimete uğradı!

Oyuna iki şah, beş vezir ve yedi kıratla başlayan, rakibin piyonlarına rüşvet teklif eden, Antalya'daki pansiyonunda üç ay ücretsiz kalması karşılığında hakemi de yanına alan Çiller, daha ilk oyunda tüm bilgisayar sistemini bozdu ve hükmen galip geldi.

Çiller " Bizi yenemezler, çok paramız var" dedi.

Eniştenin DYP'ye geçerek hükümetin ayakta kalmasını sağlayacak milletvekillerine 2'şer milyon dolar vereceğini söylediği iddia ediliyor.

Akşener'in geceyarısı operasyonuyla görevden aldığı Alaattin Yüksel, hukuk yoluyla geri döndü.

MGK kararlarını uyguluyor görünmek için hükümet, Fatih Çarşamba'da göstermelik cüppe-sarık operasyonları düzenliyor.

İ M Z A

FERHAN ŞENSOY

İyi bir muhasebeci, işvereninin imzasını en iyi taklit edebilendir. Sayın işveren Kimbilirneysel adalarında tatildeyken, imzalanamayan muhtasar beyanname yüzünden, verginin yatırılmaması, cezaya girmesi ve ileri bir tarihte katlanarak ödenmesi, her sayın işvereni çileden çıkarır. İşbilen bir muhasebeci pamuk elleriyle atar patronun imzasını beyannamenin altına, götürür yatırır parayı. Zaten hiçbir vergi dairesinde, para yatırılırken beyannamenin altındaki imzayla kimse ilgilenmez, sadece yatırılan paradadır dikkat. En azından iki kez sayılır o para.

İmza nedir? Birisinin yazdığı bir belgenin en altına koyduğu, o yazının içeriğinin doğruluğunu ve ileri sürdüğü düşüncenin içtenliğini onaylayan, isim ya da işaret. Bunu ben yazdım, diyen simge. Bu yüzden "bir dost" diye imzalanan mektuplar hep kuşku uyandırır, "Süleyman Demirel" imzalı bir belge kadar güven vermez.

Nerden çıkmış bu imza?

Vatikan'dan ifraz edilen dinsel belgelerin en altına Papa'nın bir damla kanının sürülmesi çok eski bir gelenek. Aynı gün bir sürü belge imzalamak zorunda kalıp, kan kaybından giden papalar da olmuştur mutlaka, gel dikiz ki, her boku yazmıyorlar tarihe.

İmzanın Latincesi, işaret edemek olan "signum" sözcüğünün ortaçağdaki anlamı, yeryüzünde varolan her canlının altında doğduğu yıldızın etkilerini taşıyan özgün ve farklı bir yaratık olduğunu ifade eden mistik, soyut bir kavramdı. Bizim "Burçfalı" dediğimiz şeye batılılar "Zodyak işaretleri" diyorlar.

Burcunuz imzanızdır. Yükselen burcunuz, sizin imzanızı burçdaşlarınızınkinden ayıran özgünlüktür. Bildiğimiz imza takıntısı ise 16. yüzyılda başlıyor. Daha önce mühür var. 1554 yılında Frenk padişahı 2. Fransuva resmi yazılarda ve sözleşmelerde imza zorunluluğu yasasını çıkartıyor. Siyasal belgelerin, felsefi ve dini yazıların altına imza atılması zorunluluğu 1850 yılında başlıyor. Bir yazıdan ötürü yargılanma, cezalandırılmalar da bundan sonra akla geliyor.

- Ağbi ben sizin hayranınızım, şuraya bir imza ş'ettirebilir misiniz? muhabbetinin başlangıç tarihi bilinmiyor.

Ünlülere orda burda, olur olmaz durumda uzatılan, bir yerden yırtılmış küçük kaat parçalarına, kâğıt peçetelere, vesikalık fotoğraf arkasına, bir kartvizite, bir ilaç reçetesine sanki o ünlü, reçete sahibinin doktoruymuş gibi imza attırmanın anlamı nedir?

Hiç kimsenin evinde, bir ünlüye imzalattırılmış bir kâğıt peçetenin çerçevelettirilip duvara asılmış halini görmedim. Demek ki, ünlüye saldırarak ayaküstü bir imza için yalvaran hayranı, o imzalı kaat parçasını daha sonra bir müze bekçisi gibi korumuyor, bir kenara koyuyor, unutuyor, bir gün kaldırıp atıyor. Ünlünün hayranı olduğunu ileri süren tip, o imzayı sadece başka birine gösterip,

- Biliyor musun ben bugün falanca artisti gördüm!

diyebilmek, o kaat parçasını göstererek, söylediğini belgelemek için alıyor.

Birkaç kişiye gösterip havasını attıktan sonra da, kaldırıp atıyor o osuruk kaadı. İşin dibinde ünlüye hayranlığı yok. Ona rastlayıp imzasını almayı başarabildiği için kendisine hayran.

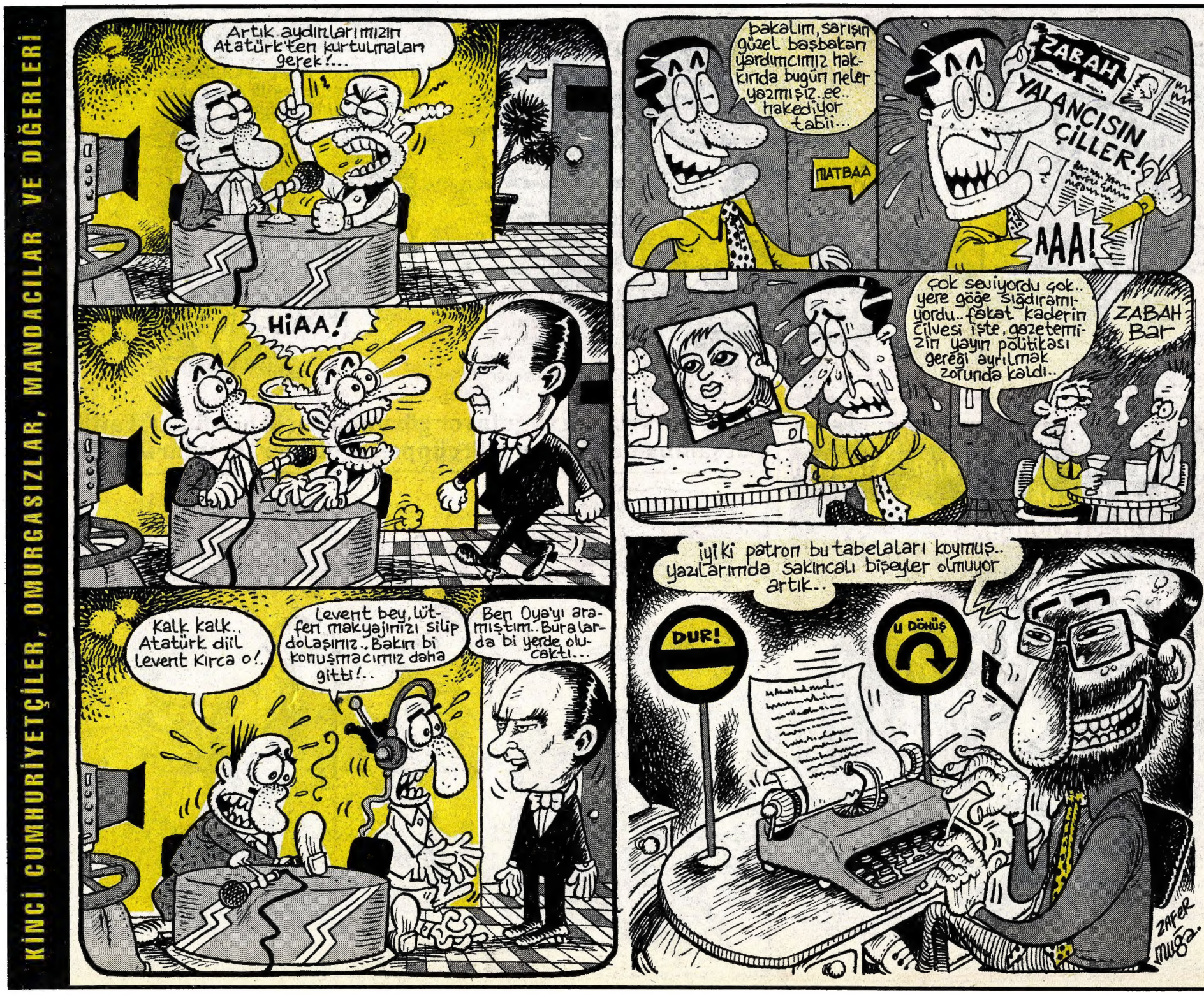

Rüzgar gülü...

Özet: Kahramanımız Rüzgâr gülü üniversiteye girmek istemektedir. Fakat sınavları kazanamamıştır. Niyeti şimdiden hazırlanarak gelecek seneki sınavı kazanmak ve hiç hoşlanmadığı şimdiki yaşantısından kurtulmaktır.

Tarık TOLUNAY

DEVAMI HAFTAYA...

fiko'nun sarkacı

Enişteminizin Şeyi Olmasaydı Başbakan Bile Olabilirdi

• Enişteniz, aslında başbakan olabilecek kapasiteye sahip bir insandır. Ama sahip olduğu bir şey yüzünden başbakan olamaz: O da dürüstlük. O kadar dürüsttür ki; asla yalanlarla, dolanlarla, pislik ve çirkeflerle dolu siyaset dünyasının içinde yer alamaz.

• Enişteminizin çok çok yakın bir akrabası, akademik kariyerini yarıda keserek siyasete girmiş ve devletin en üst noktalarına kadar yükselmiştir. Ama yükselmiştir de ne olmuştur. O artık laf olur diye; mayoyla rahat rahat denize giremez, ABD'deki villasının bahçesini genişletmek için yandaki arsayı satın alamaz. Hayat mı bu ya...

• Enişteniz o kadar iyi kalplidir ki; vatan, millet, bayrak ve ezan sevdasına siyasete giren bu yakın akrabasının tüm masraflarını üstlenmiştir. Devlet memuru olduğu için ticaretle uğraşamayan bu yakını uğruna alım-satım ve komisyon işleriyle bile uğraşmıştır.

• Enişteniz para işlerinden o kadar nefret eder ki, elini paraya sürmek bile istemez. Kazandığı paraların doğrudan verdiği hesap numarasına yatırılmasını ister. Bir de ne kadar hak ederse etsin, alçakgönüllü olduğundan kazancının konuşulmasından hoşlanmaz.

• Enişteniz dostlarına, arkadaşlarına çok düşkündür. Dostları, herkes gibi borsada falan ufak ufak oynar. Enişteniz de duygu dünyası çok geniş ve hisleri çok kuvvetli olduğundan, ekonomik gelişmeler kendisine sürekli malum olur. O da hiçbir karşılık beklemeden bunları dostlarıyla paylaşır.

• Dostları da ne zaman borsada voliyi vursa üç-beş kuruş enişteniza destek çıkar. Aslında enişteniz o cüz'i miktardaki parayı da istemez, ama insanlar bir kere onun hesap numarasını ele geçirdiğinden oraya çaktırmadan yatırır.

• Enişteniz, bunlardan kurtulabilmek için İsviçre bankalarından birinde hesap açtırmışsa da; dostları ne yapıp edip oradaki hesaba da hem de dolar cinsinden üç-beş kuruş atmışlardır.

• Dostlarına yardım ederek kazandığı paraları enişteniz, yine dostlarına yardım etmek için kullanır. Hele ki son zamanlarda, millete hizmet etmek için yırtınıp çırpınan bazı siyasetçilerin, hizmetlerine devam edebilmesi için adam başı ikişer milyon doları gözden çıkardığı söylenmektedir.

• Elbette enişteniz, ülkemiz bir kaosun içine sürüklenmesin diye düşündüğü bu tedbirin, bırakın kendisine sorulmasını, yazılmasını bile istemez.

• Gözlerindeki zekâ pırıltıları nedeniyle karşısındaki insanların ezilip kırılmasını istemediğinden enişteniz hep siyah güneş gözlükleriyle dolaşır.

• Ah keşke, enişteniz şeyi olmasaydı; ne güzel başbakan olurdu.

Fikret Bekler

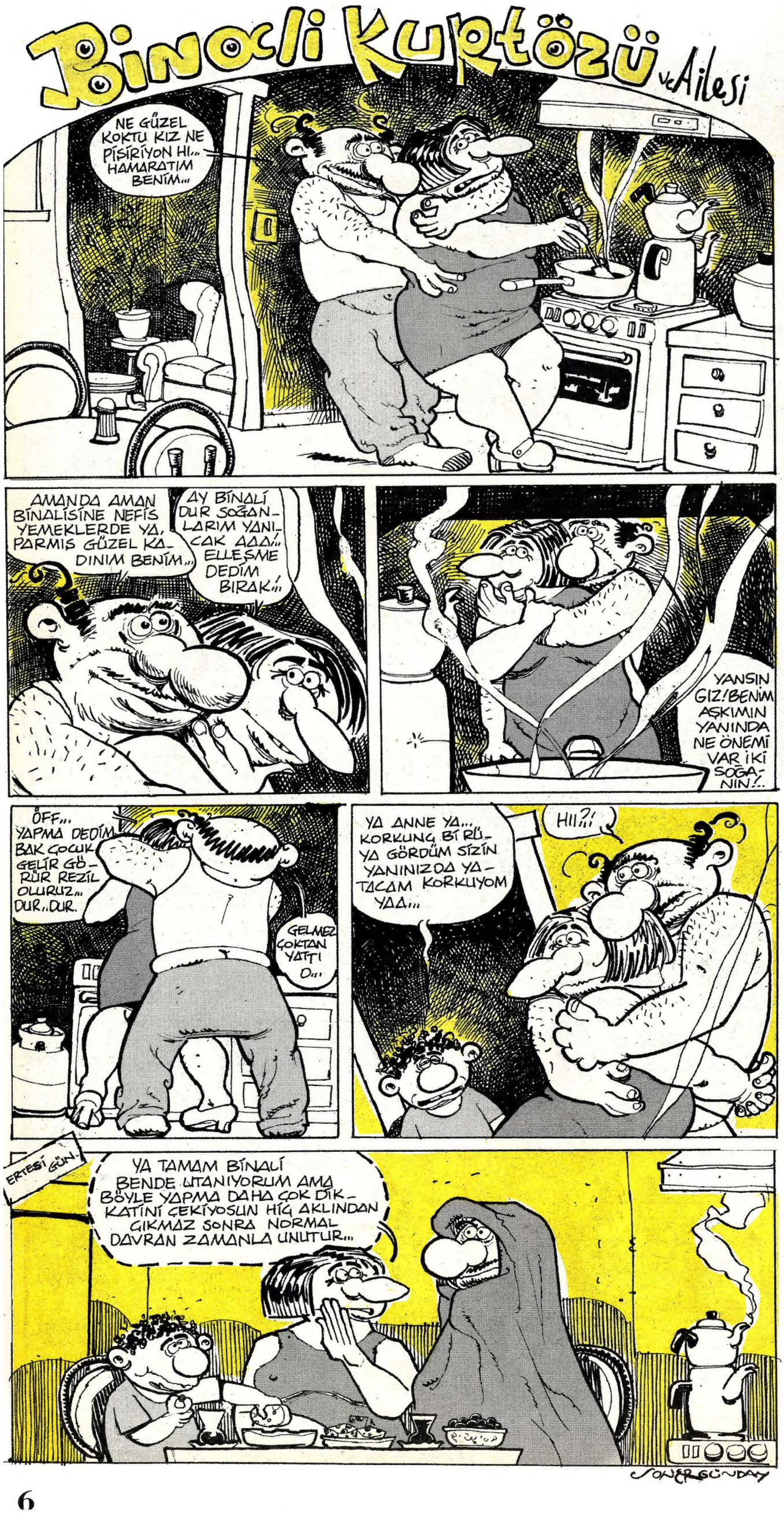

GELEN ÖYKÜ

Konforlu Taksi

Almanya'dan döndüm, uçaktan indim. Gümrük işlemlerim çok çabuk bitti. Çünkü Almanya'dan gelirken, bir televizyon, iki fritöz, beş kat elbise gibi şeyler almak görgüsüzlüğüm yoktur. Ben Almanya'ya gittiğimde alsam alsam, kitap alabilirim. Ama Almancam herhangi bir Türk kadar bile olmadığı için, o aldığım kitabı da okuyamayacağım için, hiçbir şey almadan geldim. Yani bir ben, bir de makul ölçülerdeki çantam, gümrükten gayet kolay geçtik. Şimdi jet hızıyla çok özlediğim evime gitme telaşındayım.

Havaalanından çıktım. Ordaki taksilerden birine bindim. Aslında en nefret ettiğim şey taksiye binmektir, ama havaalanlarını maalesef şehrin annesinin nikâhına yaptıkları için ve oralara taksilerden başka ulaşım araçları çalışmadığı için, atladım bir taksiye, taksi hareket etti gidiyoruz.

Şoför:

Nereye gidiyoruz, abicim... dedi.

- Bostancı'ya şeker kardeşim... dedim. Ama bu cevap onu tatmin etmemiş olacak ki, başladı konuşmaya...

- Bostancı'ya şu beş yoldan gidebiliriz sevgili abicim. A yolu, B yolu, C yolu, D yolu ve yumuşak G yolu...

- En kestirmesinden gidelim... dedim, onun sözünü keserek. Çünkü ben onun konuşmasına izin verdikçe, o benim kafamı iğfal etmek için, aşırı bir çaba gösterecek. Ama olay düşündüğüm gibi cereyan etmedi. O kendini en komik taksici zannederek konuşmasını sürdürdü.

- Yumuşak G yolu henüz icad edilmediği için, ordan zaten gidemeyiz. Diğer yolların hepsi aynı uzunlukta. İsterseniz ben hava ve yol durumunu öğreneyim... dedi ve telsizi alıp konuşmaya başladı.

- Kuk, kuk kuk... Alo merkez, beni dinlesin herkez. Yeşilköy istikametinden, Bostancı istikametine doğru gitmekteyim. Hava ve yol durumu açısından beni bilgilendirin... dedi. Telsizden "Caz, coz, cuzurt, bıcırt" gibi sesler geldi. Ama bizin şoför ne dendiğini anladı. Demek ki, bu taksiciler bizim çakamadığımız ayrı bir telekomünikasyon biçimi geliştirmişler. Taksici bana:

- Tamam abicim, D güzergâhından gidiyoruz. Orası bir parça daha uzun, ama emniyetli... dedi. Ben ağzımı açmıyorum. "Gak" desem, o benim "gak" dememi bahane edip, hemen bir konu açacak. Ben susuyorum. Ama adam işinin uzmanı, başka bir noktadan, yakalamaya çalışıyor beni:

- Abicim, yol uzun. İsterseniz size müzik dinleteyim.. dedi.

- Hayır kardeşim, şimdi sende Kahtalı Mıçı, İbrahim Tatlıses gibi kulağa eziyet tipler vardır, ben rahatsız olurum. En iyisi, senin alet kapalı kalsın... dedim. Adam sanki her konuya çalışmış:

- Rica ederim abi, size bir Beethoven, Ayışığı sonatı dinleteyim, yorum açısından kulaklarınızı yersiniz.. demesin mi? "Peki" demek zorunda kaldım. Arabadaki mini müzik setini harekete geçirdi, bana da bir kulaklık uzattı.

- Yalnız sayın abim, özür dileyerek size kulaklık vermek zorundayım, bu tür müzik bana dokunur...

Kulaklığı taktım, biraz sinir ve stresim gider gibi oldu. Yola revan gitmekteyiz. Tam rahatladım diyorum, taksici Beethoven ile arama girdi:

- Sayın abim, içecek olarak bir şey arzu eder misiniz?.. demesin mi? "Dur" dedim içimden, şundan öyle bir şey istiyeyim ki. O çıldırsın:

- Evet, içecek bir şey isterim. Rakı...

- Tamam abi, sulu susuz ya da buz.

Bol sulu ve susuz rakımızı da verdi gidiyoruz. Artık her an tetikteyim. Mutlaka bir şey bulup, beni yalnızlığımla baş başa bırakmayacak bu adam. Netekim, öyle de oldu. Biraz sonra yine onun rutubetli sesiyle karşı karşıya geldim:

- Başka bir arzunuz var mı abi?

- Var canım kardeşim. Makul bir beyaz peynir, biraz yeşillik falan.

Adam bir yandan o kamyon senin bu TIR benim, otobüs falan derken, deli gibi solluyor, diğer yandan torpido gözünü açmış, bana masa kuruyor. Az sonra ne istedimse, bir tepsiye koymuş, uzattı. Aldık tepsimizi, Beethoven, ben, alkolümüz ve mezemiz gidiyoruz. Merak ediyorum artık. Acaba bundan sonra da bir şey istiyor musun? diye soracak mı? eğer bir sorsa, ne isteyeceğimi biliyorum. Apıştırıp bırakacağım. Ben yok devenin bale pabucu, artık bir şey sormaz, diye düşünürken, o yine sordu:

- Abim başka bir emrin var mı?

- Var...

- Nedir abi..

- Dansöz ulan, dansöz. Hadi onu da ver de göreyim.

- O kolay abi. Aç avucunu... dedi. Ben açtım avucumu, o parmaklarını avucumun ortasına bir şaklattı, avucumun içinde kibrit kutusu büyüklüğünde, analar ne dansözler doğuruyor biçiminde bir dansöz... Çıldırmak işten değil..

Tam bu sırada bir patlama sesi. "Eyvah, basıldık" duygusuyla şaşkınım. Araba biraz yalpaladı, çevre yolunun bariyerlerine doğru yanaştı durdu. Şoför ve ben indik. Şoför dosdoğru sağ arka lastiğe gitti, bir iki tekmeledi. Ben de ona boş boş bakıyorum. Kafasını kaldırdı:

Lastik gitmiş abi... dedi.

- Kriko, istepne yok mu kardeşim. Tak lastiği gidelim.

- Ah be abi, işte bir onlar yok... Sinirim tepeme çıktı. Ulan her şey var, en lazım olan yok. Şoföre seslendim:

- Şu benim çantada kriko ile istepne olacak, getir şunları da lastiği değiştireyim.

- Abi onlar sende ne arıyor.. dedi şoför.

- Türk değil miyiz kardeşim. Üstümüze ne vazife değilse, bizde o bulunur.

C. PARKAN ÖZTURAN

ŞİDDET!

Bilinen şiddetin en pekalası "Bigbang„ denilen patlamayla oluşan evrenin her milimetrekaresin de inanılmaz bir fizik dengesi var. Her saniye gerçekleşen müthiş şiddetli patlamalarla, güneşimiz tüm canlılara düzenli ve dengeli bir yaşam kaynağı sağlamakta... Avlanma ve beslenme zorunluluğundaki hayvanlar alemi de şiddetle içiçe!. Ama gerekli olduğu kadar ve belli bir düzen içinde. Hal böyle iken, evrenin ve kainatın efendisi, yenilmez armada, cengaver, dindar ve hatta pek kahraman insanoğlu denilen yaratık (onlar kendilerini tanımaz, biz tanırız) şiddetin her tür tanımına yakışabilmek gayret ve azmiyle, onu bir hayat felsefesi yaparlar... Neslinin çoğalması kontrol altına alınamayan bu yaratıkların, çevreye ve diğer insanlara verdiği zarar Aids'in pabucunu gökdelenin tepesine atmaya namzet görünmektedir!... Haydi gazanız mübarek ola!..

NEDİR?.. NE DEĞİLDİR?..

- Şiddete başvuranları durdurmak için şiddet kullanmak, şiddet midir, diil midir?..
- Şiddetli geçimsizlik nedeniyle boşanmak için; hâkim, dayak şartı koyar mı koymaz mı?..
- Sizde en çok dövme duygusu uyandıran enişte kimdir?..
- Hanımlara el kaldırmak, erkekliğe sığmaz. Peki karısını dövenlerin neresi, neresine sığar?..
- Dayak cennetten çıkma ise, melekler badigard mıdır?..
- Trafik magandalarını dövmek suç mudur, sevap mıdır?..

Etli dudaklarına sürdüğü gıpgırmızı rujları, tüysüz sütun gibi bacaklarının üstündeki avuçlanası kalçalarıyınan, bıngıl bıngıl oynattığı memeleriynen beni tahrik etmeye çalışıyordu. Uymadım şeytana, yoluma devam ettim. Fekat ne mümkün!... O hala kaçmıyor, kızgın boğaya sallanan kırmızı çaput gibin önümde gıpraşıyor... Sonuçta bende bir erkeğim yani... Lakin yine de dedimki kendime; o kaçmıyorsa sen kaç dedim, başladım koşmaya! Ama kenara kaçılmadığı için, kazayla tabiikim, parma... yani elim kıçına çarpıvermiş... Yani şimdi suç bende mi hakim bey?.. Hı?..

ERDAL FARUK AYDIN

Son anda aldığımız bir habere göre

Çok çok gizli darbe parolası

Tansu tatile çıkıyor

Kıbrıs Barış harekatı'nı başlatan parola, "Ayşe tatile çıkıyor"du. Ayşe, o zamanki dışişleri bakanı Turan Güneş'in kızının adıydı. Dinozor muhabiri, muhtemel bir darbenin çok çok gizli parolasını sizin için ele geçirdi. Koltuğu bırakmama uğruna memleketi irtica bataklığına sürükleyen bir hanımın adı bu kez darbe parolası olarak kullanılacak. Parola şu: "Tansu tatile çıkıyor."

Hürriyet Gazetesi'nin üç yerinden kurşunlanan camı Tansu Çiller'in gün geçtikçe bozulan gözlerine artık yetmeyen eski gözlüklerinin yerine takılacak. Fotoğrafta bu projeanin ilk aşaması görülüyor.

DYP için yeni miting yerleri

DYP'nin ancak birkaç bin kişiyi bir araya getirebildiği sultanahmet fiyaskosunun ardından Kütahya'da düzenlenen mitinge de ilgi azdı. Koca DYP bunları da mı görecekti... Bir gelenek bir hanımın elinde böyle mi çarçur edilecekti? Mevzu merkez sağın derdi. DYP bu acı gerçeği kabul ederek artık miting ve toplantılcarı için daha gerçekci mekanlar bulmak zorunda... Bizden birkaç dev kıyak öneri:

Bebek Kahve (Güzel manzara, sıcak çay, geç kalan Çiller'i beklerken tavla olanağı)

Ahırkapı Karışma Sen Restaurant (Bol meze çeşidi, limitsiz içki)

Moda Bomonti Çay Bahçesi.

Beyoğlu Dilbazlar Sineması (Kapalı havalarda)

Salı pazarı ya da Mahmutpaşa. (Mevcut kalabalıktan istifade için.)

Oda Tiyatrosu.

Deniz Müzesi.

Cezayir

Fıstık gibi oldu mu?

Cezayir'de irticacı faşist dinciler bebekleri de kesmeye başladı. İbrahim Halil Çelik'in dediği oldu. Yani, "Kan döküldü, fıstık gibi oldu!.."

Böyle lidere haliyle böyle bir milletvekili

DYP Milletvekili Necati Çetinkaya kendi liderini mahluk (yaratık) olara görüyor. Bu görüşünü karısını döven kocaya ceza getiren yasaya karşı çıkarak, "Bu yasadan mahlukat zarar görür. Asılsız ihbarlar sonucu zararları yine kadın görür. Bizim geleneklerimize ters" sözleriyle dile getirdi. Hoş Tansu'nun Özer'den dayak yiyecek hali yok. Ama kadını mahluk olarak niteleyen bir milletvekilen liderlik etmek de her kadınıon harcı olmasa gerek...

'Dokunma mitingleri' için liste

"İmam hatiplerime dokunma" mitinginden sonra, kim hangi dokunma mitingini düzenleyebilir listesi...

Mehmet Ayar: Çeteme dokunma!

Cine-5: Havuzuma dokunma!

Demirel: Emniyet müdürüme dokunma!

Akşener: Benim de!

Galatasaray: Penaltılarıma dokunma!

Fenerbahçe: Erzik'e dokun!

Özer: Komisyonlarıma dokunma!

Erbakan: Yobazıma dokunma!

Mehmet Barlas: Turgut Özal'a dokunma!

Ecevit: CHP'ye dokun!

Sıvas katliamcıları: Ateşime dokunma!

Üniversiteli faşistler: Satırıma domunma!

Fatih Erbakan: Cabrioleme dokunma! (Not: Cabriole: Üste açık spor lüks otomobil)

Süleyman Seba: Rasim kara'ya dokunma!

Rasim Kara: Süleyman Seba'ya dokunma!

Küçük İbo: Hülya ablaya dokunma!.

Tansu: Yalım Erez'e dokun!.

METİN HAKYERİ

KAYHAN ERKAN'IN BAZI FİKİRLERİ

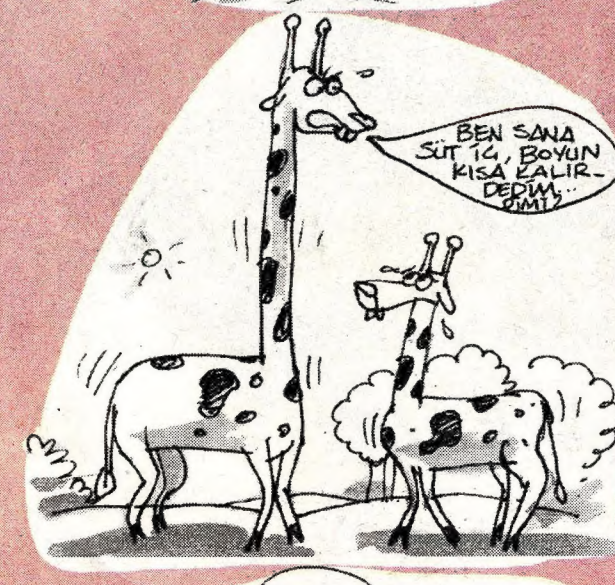

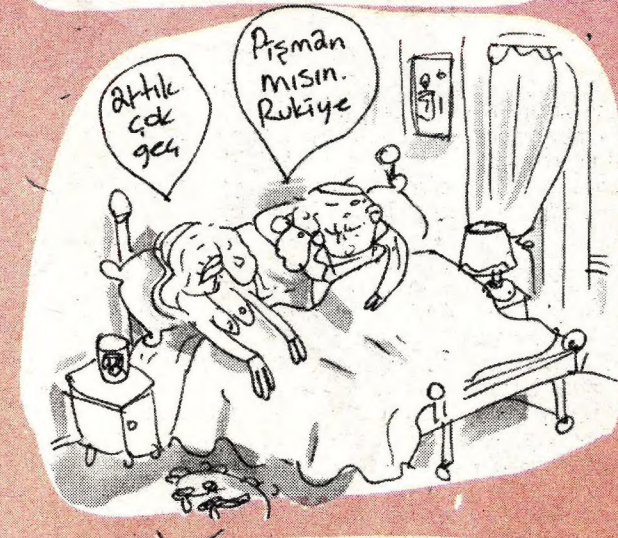

NE KİMSE SORAR HALİM ŞAPTÜLİKA NE HALDEN ANLAYAN BULUNUR

Dinozor'un geçmiş sayılarından birinde **Âşık Veysel'**i çizgi dünyası içinde anlatmıştım. Bu bir anma çizimiydi (hem de hatırlatma). Şimdilerde ise içime bir korku çöreklendi. Milli Kurtuluş Mücadelesi'nin sonucunda amaçlanan Bağımsız ve Çağdaş Türkiye'nin, Aydınlanma devriminin Anadolu toprağı ile bütünleşmiş ozanını; popülizm'e kurban etmek korkusuydu bu... Ve o sayfayı hazırlarken de bu kaygı hâkimdi.

Peki bu 'kaygı'nın sebebi ne ola ki?

Şimdilerde yükselen *'pop'*un oluşturduğu müzik sanayimizin sömürü öğesi de: Anadolu türküleri... Üstelik bunu da, hayırlı bir iş'miş ayağına yapıyorlar. Ve bilerek, bilmeyerek hepimiz de alet oluyoruz. Hani şu *"Batılıya, Batılının yaptığı ile ulaşılmaz. Kendi ezgilerimizi katmalıyız"* ya da daha ticari bir yaklaşımla, kılıfına uydurulmuş bir yalan: *"Âşık Veysel'i daha çok insan dinlesin diye modernize ettik."*

Öyle bir sömürü çarkı ki bunun dışleri içinde nice şey yok ediliyor ve tabii içi boşaltılıyor. Amerika'nın *'tek tip insan'* oluşturma ve daha çok tüketim eylemi... Uluslararası sömürünün yeni ismi: *'Yeni Dünya Düzeni'*... İdeolojiler öldü masalına uydurulan kılıf ise: *'Globalleşme'* (küreselleşme).

Rüzgâr nereden eserse ona göre şekil alan, su gibi akıcılıkla kap arayan bir aydın tavra gelişti. Kendi bitikliklerini, çürümüşlüklerini hissettiklerinde yüzsüzce saldırıya geçiyorlar.

"Artık bağımsızlık dönemi bitti" diye. Çünkü yeni bir şey yok verebilecekleri, üretmiyorlar ki. O yüzden de üretime dayalı olanı, yaratıcılığı, kendi tüketim malzemelerine alet etmek istiyorlar.

Sabahtan akşama, akşamdan sabaha *'klip'*

adıyla yayınladıkları *'bulamaç'*larla *'tek tip insan'*, *'tek tip beğeni'*yi şırıngalamak istiyorlar.

Müzik tarihine paslı teneke ile bile yazılamayacak Eurovizyon yarışmasının en sonuncusunda, ilk üçe girmemizle olan oldu. Hayret bir şeydir, sevindik, gururlandık bile. Hemencecik de yalan daha da büyütüldü.

"Kendi ezgilerimizle Batı'da başarılı olduk". Ne *'kendi ezgimiz'*, ne de *'Anadolu'* bal gibi arabesk ya da Arap ezgileriydi bu.

Üstelik telefon oylarıyla elde edilmişti. Bu lafı edenler, sanki yıllar önce katılanlar, Anadolu ezgisi kullanmamışlar gibi, ahkâmlar kesiyorlardı.

Bazen bu işe *'Doğu-Batı sentezi'* bazen de *'Anadolu sentezi'* diyorlar. Ne sentezi be... Tamı tamına içini boşaltma hadisesi. Bunu ister iyi niyetle *'sentez'* ya da daha çok insana ulaştırmak adıyla yapılsın benimseyemiyorum. Türküleri dinlemek yani aslından dinlemek güzel. Hele Âşık Veysel'in kendi üretiminden dinlemek güzel.

Ben bunu bir Hard Rock tutkunu Heavy Metal dinleyicisi olarak söylüyorum.

Evet Batı kaynaklı müzik dinlememe rağmen bu düşüncem çelişmiyor.

Çünkü bugün sentez adına, Türk rock'ı adına yapılanlar, ticari ve özenti; sadece görsel bir imaj. Oysa bugüne dek kalan Âşık Veysel'i imaj maker'lar oluşturmadı.

Cumhuriyet'in ilk yıllarında devrimci bir ruhla yapılan Türk müziğini çoksesli hale getirme sentezleri de *'çok satsın'* diye yapılmamıştı.

Alo Polis Gözaltı

ALTAY MARTI

"Bir garip rüya rengiyle
Uçuşmuş gibi her şekil
Rüzgârda uçan tüy bile
Benim kadar hafif değil."

Mehmet Ağar

Havanın açkı sarı olduğu bir pazar günüydü. Yine muzipliğim tuttu. Beyoğlu'ndaki barladan birine hışımla girip avazım çıktığı kadar bağırmaya başladım: *"Arkadaşlar! Çabuk toparlanın. Refahlı üç delege buraya doğru geliyor. Kendi aralarında konuşurlarken duydum. Rakı, Malibu, Espresso ve Kapuçinonuza el koyacaklarmış. Hadi acele edin. Yoksa ömür boyu sanat ve siyaset sohbetleri yapamazsınız. Çabuk olun!"*

Ortalık birden karıştı. Sakallı herifin biri *"Cesedimi çiğnemeden yapamazlar"* diyerek göğsünü, piposunu ve askılı pantolonunu siper etti. Genç bir kız *"Çelenk alıp Anıtkabir'e mi gitsek, ne yapsak!"* diye sızlanmaya başladı. En arkalarda oturan karikatürist bir arkadaşımın beni teşhis edip millete *"Sakin olun! Martı bul Manyağın tekidir. İçmenize bakın siz"* diye nutuk çekmesinden sonra ortalık durulduu. Bar sahibi ve sinema eleştirmeni olan iki kişi haricinde yine de pek kızan olmamıştı. (Eee, ne de olsa olgun ve uzlaşmacı insanlar!) Bahsettiğim iki adam ise sadece başımdan aşağı Tekila dökmekle yetindiler. Artık orada bir dakika bile duramazdım. Derhal terk ettim.

Sokakları avare avare dolaşmaktan bacaklarımda derman kalmadığına kanaat getirdiğim bir anda ivedi olarak bir kahveye attım kendimi. Ocakçının tekaüt başsavcı **Nusret Cimcimdal'**a benzemesi zerre kadar etkilemedi bünyemi. Oturup höpür höpür çayımı içmeye başladım. Bu arada can sıkıntısından gazeteleri karıştırıyorken birden gözüm bir habere çarptı. Olacak şey değil! Gazetenin yazdığına göre *"Alo Polis Gözaltı"* kurulmuş, vatandaş şak diye telefon açıp kaybolan eşini dostunu sorduğunda, polis o anda gerekli bilgiyi verecekmiş. Aman Allahım! Çağ atladık, çağ atladık, ne büyük hizmet! Dünya haberleşme ve telekomünikasyon tarihine geçeceğiz valla bu sefer!

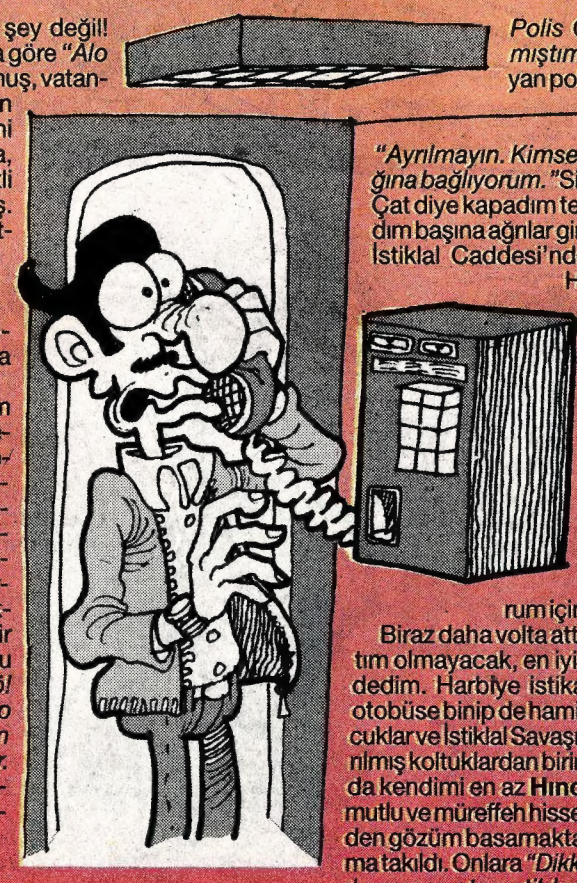

Heyecanla çıktım kahveden hemen. Jetoncudan aldığım sekiz küçük jetonu şaklata şaklata hızla bi telefon kulübesine daldım. Gazetede verilen numarayı çevirdim. Üç kere çaldıktan sonra bezgin bir erkek sesi duyuldu karşıdan: *"Alööö! Buyrüüün! Burası Tıp Fakültesi morgu. Ben hastane imamı Cafer. Görevli arkadaş tuvalete kadar gitti. Size nasıl yardım edebilirim."*

Allah Allah! Yanlış numara herhalde! Bir daha çevirdim hemen, *"Alo, buyrun. Trafik hizmetleri servisi"* dedi bir bayan sesi. Hafiften kekeleyerek *"Efendim bir yanlışlık oldu herhalde. Ben Alo Polis Gözaltı'yı aramıştım"* dedim. Bayan polis konuşmaya devam etti: *"Ayrılmayın. Kimsesizler mezarlığına bağlıyorum."* Sinirim bozuldu. Çat diye kapadım telefonu. Başladım başına ağrılar girmiş bir şekilde İstiklal Caddesi'nde tur atmaya. Halkım acaip derecede hayatından memnun bir şekilde dolaşıyordu. Hepsi de hık demiş **Güneri Cıvaoğlu'**nun burnundan düşmüşlerdi sanki. Bu durum içime su serpti.

Biraz daha volta attım, sonra baktım olmayacak, en iyisi eve gideyim dedim. Harbiye istikametine giden otobüse binip de hamile kadınlar, çocuklar ve İstiklal Savaşı gazileri için ayrılmış koltuklardan birine oturduğumda kendimi en az **Hıncal Uluç** kadar mutlu ve müreffeh hissediyordum. Birden gözüm basamakta duran iki adama takıldı. Onlara *"Dikkat! Basamakta durmayın, otomatik kapı çarpar"* diye uyarıda bulunacaktım, ama son anda vazgeçtim. Büyük ihtimalle ikisi de **Behiç Kılıç'**ın yorumlarını can kulağıyla dinliyorlardı ve büyük ihtimalle ikisi de 82 Anayasası'na evet oyu vermişlerdi. Yani çarpılmaya alışkın tiplerdi. Bu yüzden fazla önemsemeyip *"Ne haliniz varsa görün"* diye söylendim.

Huzur dolu bir seyahat yapıyordum. İçim fıkır fıkırdı. Başladım kendi kendime Kerkük dolaylarından bi türkü mırıldanmaya.

O sırada ön sıralardan cırtlak bir kadın sesi yükseldi:

"Öteye gitsene kardeşim. Ne diye dayanıp duruyosun? Utanmıyo musun?"

Kadının yaygarasına yumuşak bir erkek sesi cevap vermeye çalışıyordu:

"Hanfendi, kötü bir niyetim yoktu inanın. Otobüs fren yapınca mecburen çarptım. Hem benim pek otobüs kültürüm yoktur, nerede duracağımı bile bilemem. Arabam bakımda bugün. Bu yüzden bindim otobüse. Mühendisim, bürom da hemen şuracıkta. Niçin bu kadar kısa bir sürede böyle edepsizce bir maceraya girişeyim ki, elhamdülillah sapık falan da değilim."

Mağdure kadın belli ki ikna olmamıştı. Bağırmaya devam ediyordu:

"Adam mı kandırıyon lan! Biz anlamaz mıyız! Bal gibi de dayanıyodun işte!"

Ortalık bir türlü sakinleşmiyor, otobüsün diğer yolcuları da olaya müdahale etme gereği duyuyorlardı. Derken yaşlı ve titrek bir kadın sesi duyuldu:

"Ne diye bu kadar tantana ediyosun a kızım! Baksana herif müendizmiş. Bırak da acızıcık değdirsin ayol, fena mı yani!"

Bu laf üzerine herkes gülmeye başladı. Ben de güldüm. Otobüse 12 Eylül sonrasının huzur ve güven ortamı gelmiş, her şey tatlıya bağlanmıştı.

Biraz daha gittik. Harbiye durağına geldiğimizde benimle beraber birkaç yolcu daha indi. Şoför ise inmemekte direniyordu. Amanın!

HERKESİN ŞİİRİ KENDİNE — Alp Tamer

DUYURULAR

● **Haydar Işık'ın "Tahliye Edilmiş Duygular" adlı kitabı Joker Yayınları'ndan çıktı.**

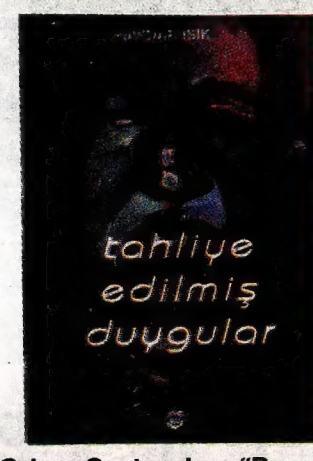

● **Jean Cocteau'nun "Beyaz Kitap" adlı kitabı Altıkırkbeş Yayın'dan çıktı. (Türkçesi Özgür Uçkan)**

● **Aptülika ve Vedat Özdemiroğlu'nun katılacağı mizah söyleşisi, 27 mayıs salı günü saat 14.00'te Yıldız Üniversitesi-Oditoryum'da.**

Gelen Evrak

Gelen Evrak için adres:
Dinozor Dergisi,
Türkocağı Cad. 39/41 34334
Cağaloğlu-İSTANBUL

Sevgili Dicle, Uğur ve tüm Atatürkçü dostlara. Yazılarınızı büyük bir sevinçle okudum. Yalnız olduğumuza inanıyordum. Ama artık şuna inanıyorum ki, her yerde Dicleler, Uğurlar, Pınarlar var. Yine de biz bizeyiz. Nice arkadaşlarımız, kardeşlerimiz işkence gördü, on sekiz yıl, yirmi yıl hapis cezası aldılar. Onlar işkence odalarında haykırırken, cezaevlerinde hayatlarının en güzel yıllarını geçirirken, Oral Çelikler serbest bırakıldı, kahraman ilan edildi! (Gerçi onları kahraman ilan eden soysuzlar onlardan farklı değil ya!) Kimseden dişe dokunur bir ses çıkmadı. Yalnız bırakıldık, bize terörist dediler. Halbuki biz Atatürk gençliği; laik, eşitlikçi, barışçıl ve antiemperyalist bir Türkiye istiyoruz, hak istiyoruz. Dicle ve Uğur, çarpıklıklarla savaşmamız için örgütlenmemiz gerekir. Sizden ve tüm dostlardan mektup bekliyorum. Birbirimizle kenetlenirsek bizi yok edemezler. Sevgilerimle.

Fulya Yüksel/İstanbul.

İzmir'de yatılı okuyorum. Annemler her hafta pazarları ilçeden bana hazırladıkları bavulun içine o haftanın Dinozor'unu mutlaka koyuyorlar. Benim en büyük zevkim, derginizi pazar akşamları, gecikmeli de olsa okumak. Dinozor bizim kızların arasında hastalık gibi yayılmaya başladı. Elime geçen sayılarınızı saklıyorum. Lise son sınıf öğrencisiyim. "Beni bekleyen hayatımı belirleyecek bir sınav var karşımda." (Annem). Bazen bu fırsat eşitsizlikleriyle dolu eğitim çarkının altında eziliyoruz. Sistem mutlaka değişecek. Ama olan, 18 yaşının ilk nefes alıp-verişlerini büyük bir stresle karşılayan bizlere oluyor. Her şeye karşın umutluyuz, yaşamı seviyoruz. Daha güzel yarınlar istiyoruz. Umarım amaçlarımıza ulaşırız ve sizlere kara mizah yapacak konu bırakmayız...

Evrim Coşar
/Tire-İzmir

-Tufan öncesi-Hacı-bacı teknesi
Karikatür:
M. ALİ ASLAN (İst.)

Merhaba sevgili Dinozor çalışanları.

Dinozor'u çıktığından beri çok beğenerek okuyorum.

Öncelikle böyle bir dergiyi bizlere sunduğunuz için sizlere teşekkür ediyorum.

Flash TV'nin kapatılmasını kınıyorum. Özgür ve demokratik bir ortamda yayın yapmak özlemi ile her türlü zorluklara göğüs geren basını ve gazetecileri susturamayacaklarını biliyorlar.

Ve akılları çalışmadığı için hep zorbalıkla hareket etmeyi becerebiliyorlar.

Ancak benim sizden istediğim, ya da beklentim, Demokrasi gazetesinin de kendi içerisinde bir mücadele verdiğini ve kapatılmasına karşı sizden bir kınama bekliyordum.

Refika Atabay - Tarsus/İçel

Mavi Rüzgâr

Ümit Atalay 97

Eskiden mevsim yazsa hele hele hava güneşliyse mahalleler, sokaklar çocuk cıvıltılarıyla dolup taşardı. Okul, ders ve uyku da olmasa neşemiz bir başka olurdu.

Olmayan oyunları yaratır. Hiç bitmeyen hayaller kurardık. Zamanın nasıl geçtiği umurumuzda değildi, eğleniyorduk, her şey keyifliydi...

PAS VER SENE LAN PAS VER.

NOLUYO RUZ LAN BÖYLE Mİ KONUŞMUŞ TUK!..

Herkes güzel top oynamaya çalışırdı!.. Aşağı mahalleyle arada bir maç alırdık, maç önemli değildi. Bizleri izleyen kızlar önemliydi, onların beğenisini kazanmak önemliydi!..

SİTTİR LAN.

OĞLUM BURDA TÜRK PELESİ VAR!... BIRAKINDA OLSUN O KADAR!. HOP HARE KETE BAKIN!...

KADİR CANIM GELİRMİSİN BİR DAKİKA!....

KADİRCİM BANA Bİ SES DERGİSİ Bİ MALTEPE VE EKMEK ALIRMISIN CANIM Bİ- ZAHMET!..

Serpil abla, mahallenin en güzel kızlarından biriydi.. daha doğrusu benim beğendiğim de bir tek oydu. İstediklerini yıldırım tanrısı gibi çabucak alırdım.

AAA!.. NE ÇABUK RÜZGAR GİBİSİN YA!.. SAĞOL CANIM!

Bana bazen börek, şeker, çıkulata gibi şeyler verirdi hizmetime karşılık. Ama benim en hoşuma giden öpücükleriydi, çok tatlıydılar, yanağımı yıkamaz biriktirirdim onları...

Bi defa, banyodayken çağırmıştı. Hemen getirdim şampuanı, saçları böyle de güzeldi. O su damlacıkları her hareket edişinde yüzüme sıçramıştı... Çok hoştu. Hoş olan başka şeyler de vardı.. içim bir tuhaf oldu...

AH SAĞOL CANIM SENİDE YORDUM AMA ŞAM PLAN VARMI YOKMU BAKMADAN. GİRDİM BANYOYA SEN OLMASA YDIN SAÇ BAŞ SİLİK GE GİBİ ÇIKACAKTIM DIŞARIYA!...

Çocuklar, Serpil abla her çağırışında oyunu bırakıp gittiğim için benle dalga geçiyorlardı. Bense umursamazdım...

2 GÜN SONRA MAÇ VAR AMA SEN YOKSUN NE İŞ..

OHOO... BAKIN KİM GELMİŞ HİZMETÇİ PELE!.. NAPIYOSUN OLUM YA!..

SENİN YÜZÜNDEN YENİLİRSEK TANIMA BİZİ!..

Serpil ablanın ağbisi ve kardeşi yoktu... Çoğu zaman onu mahalle sonuna kadar takip ederdim, başına bir şey gelmesin diye. Arkasından yürürken bazen kızılmaske, bazen tarzan, bazen de Tommiks olurdum... Hepsi de güçlüydü, ama ben mahalle sonuna geçemez korkardım... Annem tembihlemişti çok uzağa gitme, şu olur bu olur... Ben de gidemezdim...

Mahallenin ağbileri en işlek yerleri kendilerine mekân tutup geçen kızlara bir şeyler söylerlerdi... Bi anlam veremezdim söylediklerine.

RÜZGAR BE KARDEŞİM Bİ İYİLİK YAPSANDA KALDIRSAN ŞU ETEĞİ!..

OĞLUM RÜZGAR BENİM BEN KALDIRACAM O ETEĞİ SİZDE RENGİNİ SÖYLERİM!.HAHA

OF LAN YERDE TAŞ OLMAKTA VARMIŞ!..

SİTTE SALOZ!..

Hepsine çok kızardım. Altı milyon dolarlık adam gibi hepsini haklamak istiyordum... Bir keresinde uzaktan taş attım, yanlarına düştü.. üzerime koştular, kaçtım; bir daha oralara bile gidemedim.

VE BİR GÜN

- SERPİL ABLA SENİ SEVİYORUM!....
- EE- ŞEY - BİDE ŞU ETEĞİNİ KALDIRSANA BİRAZ!...

- CANIM BENDE SENİ SEVİYORUM!....
- DAHA KÜÇÜKSÜN ÖNCE BÜYÜ SONRA SÖYLERSİN BÖYLE ŞEYLERİ KIZLARA

HADİ BE NOLUR!..

YA LÜTFEN YA Bİ KERE

OLMAZ!.. NERDEN ÖĞRENİYOSUN BUNLARI..

SAÇMALAMA HEM ÇOK AYIP!...

HADİ BE SERPİL ABLA Bİ ŞANS VER... BİR KERE HA NOOLUR!...

HAHAHA!..... SENİ KÜÇÜK VELET NEREDEN ÇIKARDIN ŞİMDİ BUNU!... İNADIN DA İNAT. AMA SENİ KIRAMAM PEKİ MADEM İŞ TİYORSUN--- İŞTE!

Eteğini kaldırdı... Baktım maviydi... Çok heyecanlanmıştım, ne diyecemi bilemedim...

Karşı evin duvarında sabahtan akşama kadar bekliyordum. Bir şey ister mi diye... Gözlerimin önünden gitmiyordu.. Çok da bir şey anlamamıştım, ama hoştu. Rüzgâr mavi esiyordu ve benim tarafımdaydı... Rüzgâr. Sağol be kardeşim...

KADİR... OĞLUM HADİ BABAN GELDİ EVE GEL. ARTIK... KADİRR!.. KİME SÖYLÜYORUM!. HADİSENE!.

BİTTİ-

ARKA BAHÇE

Çocuklar biriktirilir dokuz ay
ömür boyu harcanmak için
Akgün Akova

SUNAY AKIN

‘Kaymak yoğuuurt’

Annemin verdiği büyük kâse ile merdivenleri çabucak inip sokak kapısında bekleyen yoğurtçudan yoğurt almak yaz günlerinde iple çektiğim bir olaydı. Merdivenleri, indiğim gibi hızlı adımlarla çıkmaz, yoğurda

Akşamlar iner ‘kaymak yoğurt’çularla, Kaldırımlar benim için gölgelenirdi.

dondurma niyetiyle dilimi daldırırdım. Havaların ısınmaya başlamasıyla gözümde canlandı o günler. Ama Kadıköy’de yoğurt satıcılarına rastlanılmıyor artık. Ben de, Ziya Osman Saba’nın ‘Misakimilli Sokağı No: 37’ adlı şiirine kulak veriyorum:

SABA, seyyar yoğurt satıcalarını şiiriyle ölümsüz kılarken, İstanbul’un karşı kıyısında yaşamakta olan bir müzisyen de, aynı sesi notalara döker. Beşiktaş’taki Serencebey Yokuşu’ndan inen bir yoğurtçunun sesine piyano prelüdleri yazan Cemal Reşit Rey bir akşamüstü verir son nefesini...

Buz Gibi Karpuz!..

Pablo Neruda (Biz orada!) bir şiirinde şu soruyu yöneltir okura:

Neden güler ki karpuz ansızın
bağrına saplanınca bir bıçak?

Güney Amerika ülkelerinde en çok yenilen meyvelerden biri de karpuzdur. Şilili şair Neruda gibi Meksikalı **Jose Juan Tabla** da karpuzu gülümseme ile bir tutar:

Kırmızı ve sıcak kahkahası
yazın,
bir dilim karpuz

Ama karpuz üzerine yazılan şiirlerde okuru en çok güldüren **Cevat Çapan**’ın dizeleridir. Karpuzun sevildiği tüm ülkelerin edebiyatı taransa Çapan’ın şiirinin eline su dökecek ikinci bir örneğe rastlanılmaz, diyorum! Buyrun, şiiri okuyun ve söyleyin, haksız mıyım?..

Babam iki tek atınca
“Hadi seni karpuzlara götüreyim” derdi
(Karpuzlar Gebze’de oturan kızlardı)
Annem kızarır, kızar,
“Bey, çocuk daha küçük” diye çıkışır
Mutfağa gider ağlardı.
Babam karpuzdan anlardı.

Sefil Şerit

Birçok dergide okur mektuplarının yer aldığı sayfalar vardır. Dinozor’un *‘Gelen Evrak’* bölümünde de, okur mektuplarından seçmeler yayımlanıyor. Kimi yazarlar da köşelerinin sonlarına doğru okurlarıyla köprü kuruyorlar. Bizim, *‘Arsa Bahçe’*de böyle bir olanağımız şimdilik yok. Ama sizlere, 1930 yılında bir gazetenin sayfalarında bir okur mektubuna verilen yanıtı sunabilirim: *“Şebinkarahisar’dan Hasan Hüseyin efendiye: Henüz Türkiye’de gösterilmemiş olan* ‘Amma Yaptın be Yahu’ *filminin üçüncü kısmının dördüncü sahnesinde uşak rolünü yapan artistin alnındaki yara tabiidir. Mumaileyh, henüz çocukken incir ağacından düşmüş ve başı yarılmıştır.”*

Okura verilen yanıt **Fikret Adil**’in de dikkatini çekmiş ve yukarıda okuduğunuz bölüm, *‘Fa’* imzasıyla sinema yazıları yazdığı Vakit gazetesindeki köşesinde yayımlanmıştır!..

Muhsin Ertuğrul da, ilk konulu filmimiz olan *‘Pençe’*için 1919 yılında *‘Temaşa’*dergisinde sert bir dille eleştirerek şu değerlendirmeyi yapar: *‘Sefil şerit’...*

Kız bu kimin kulesi?..

Güzel fotoğraf verdiği için sık sık karşımıza çıkıyor gazetelerde. Yanında ise iki-üç kibrit kutusu büyüklüğünde yazılar göze çarpıyor. Bu yazılarda halka açılacağından söz ediliyor Kız Kulesi’nin. Resimlere ve şiirlere konu olan Kız Kulesi halka ne zaman kapalıydı ki?..

Denizin ortasındaki Kız Kulesi beyazlığıyla bir kutupayısı gibidir. Açılan ihale sonucunda burnuna bir halka takılıp zinciri parababalarının eline veriliyor!..

Turizm Bakanlığı, açmış olduğu ihalede kültür mirası olan tarihi yapıyı şöyle tanımlamıştır: *“900 metrekare kapalı inşaat alanı”*...Düşünebiliyor musunuz, burası aşklarımızın simgesi olan Kız Kulesi!?.. Üstelik, Kız Kulesi’nin *‘kafeterya ve satış ünitesi’* olarak kullanılacağından bahsediliyor ihalede. Birçok köşe yazarı, 12 Eylül yasalarından biri olan 2369 sayılı *‘Turizmi Teşvik Kanunu’* çerçevesinde Kız Kulesi’nin 49 yıllığına kiraya verilmesini alkışladılar... Ve hatta, bir kafeteryaya dönüştüğünde çaylarını içecekleri günü iple çektiklerini yazdılar. Böylelikle de Kız Kulesi’ni ne denli çok sevdiklerini kanıtlamış oldular!

Eyfel Kulesi’nin yapılmasına karşı çıkan **Guy da Maupassant**, kule tamamlanırsa Paris’i terk edeceğini söyler. Kule tamamlanır ve Maupassant her gün birinci katındaki kafeteryada görülür. Kendisine sözünü anımsatanlara verdiği yanıt Eyfel Kulesi kadar ünlenir: *“Ne yapayım, bu çirkin kulenin görülmediği tek yer burası.”*

İstanbul’da ise çayınızı yudumlayacağınız en çirkin yer Kız Kulesi’dir. Çünkü yalnızca oradan bakıldığında Kız Kulesi’nin güzelliğini göremezsiniz. Yazarlar bu gerçeğin ayrımındadırlar. Ötekilerine ise yazar değil, olsa olsa *‘yazarkasa’* denir!..

“Ne yani, Kız Kulesi onarılmayıp, öyle harap mı kalsın?” gibisinden bir soru ortaya attığımız düşünceye kültürden, sanattan, kent duyarlığından pay alamamış olanların karşı çıkışıdır... Ve de ne denli haklı olduğumuzun kanıtıdır. Yalnızca Kız Kulesi değil, surları, ahşap evleri, tarihi yapılarıyla tüm İstanbul onarılmalı; birileri otomobil satacak ya da benzin istasyonu açacak diye yollar açmak suretiyle İstanbul yıkılmamalıdır. Yol da gereklidir, otomobil de... Ama hepsinden önce gelen İstanbul’un kültür mirasıdır. Kız Kulesi’ni 49 yıllığına kasaya koymak özgürlüğünü elinden almaktan başka bir şey değildir. İyi ki, diyorum, **Mustafa Kemal Atatürk** Dolmabahçe Sarayı’nda ölmüş. Böylelikle de, son nefesinde büyük iyiliği dokunmuş İstanbul’a. Yoksa, onu da, yıkılıp gidecekti denilerek ihaleye açacak ve otele dönüştüreceklerdi. Dolmabahçe Sarayı’nın sermayeye peşkeş çekilmesini engelleyen gözlüklerle neden bakılmaz Kız Kulesi’ne? Suçu, Atatürk’ün odalarının birinde ölmüş olmaması mıdır?

Zeus Tapınağı’nı, kaçırıldığı yurtdışından geri istiyoruz. Peki ama Zeus Tapınağı’nın kaç metrekare inşaat alanı olduğunu ölçtük mü? Kafeterya ve satış ünitesi yapılmaya uygun mudur? İhaleye açamayacağımız bir yapı için taşıma masrafları vermeye gerek var mıdır?

Bu sorularım yanıtlandığında, Kız Kulesi’nin ne olacağı sorusu da karşılığını bulur. Ne mi olmalıdır? Elbette, Kız Kulesi olarak kalmalı ve insan ile buluşması belirli zamanlarda düzenlenecek olan sanat etkinlikleriyle sağlanmalıdır.

Bir yaz gecesi, beyaz duvarında, tahta iskemlelere oturarak **Şarlo**’yu seyretmeyi düşleyenlerin cebindedir Kız Kulesi’nin tapusu!..